

PER DAMUNT DE TOT:

LA NOSTRA INDEPENDENCIA NACIONAL

O hi ha pas cap mena de dubte que l'acord de Múnic no solament representa el desmembrament de Txecoslovàquia i un cop greu als interessos dels pobles francès i anglès, sinó també una desfeta del proletariat internacional. Tot això ha estat possible degut a la insuficiència del proletariat, especialment el de França i de la Gran Bretanya, i perquè els grups dominants de la burgesia d'aquests dos països, davant el temor al seu propi proletariat i al seu propi poble, han preferit pactar amb els agressors, sacrificant els seus mateixos interessos.

Per descomptat que aquesta desfeta, si hom sap treure d'ella ensenyançes que conté, pot esmentar el punt de partida d'un magnífic redreçament; però avui, avui, aquesta desfeta significa una nova i gran amenaça per la causa del poble espanyol.

Com tan encertadament deia el nostre camarada José Díaz, secretari general del Partit Comunista d'Espanya, en el seu article publicat el dia 5 d'aquest mes "Frente Rojo", de Barcelona, i reproduït el dia següent per "Luz y Vida", de Madrid, engananyen profundament i engananyen al poble els que pretenen el lliurament de Txecoslovàquia al feixisme podria tenir conseqüències favorables per a nosaltres, perquè havent cedit a la repugnància dels agressors en la seva lògica resistència en al·lucinat, seria lògic resistir-lo en al·lucinat. És tot el contrari! Primerament, perquè si en el cas de Txecoslovàquia ha guanyat Hitler, en el cas d'Espanya no solament vol guanyar Hitler, sinó també Mussolini, el qual, naturalment, es proposa cobrar el seu preu. En segon lloc, perquè els feixistes tenen ja interessos massius a Espanya, com ho són per a ells les posicions estratègiques i econòmiques que han ocupat, per què les abandonin voluntàriament. I en tercer lloc, perquè la traïció de Múnic és inabundant que porta, com a conseqüència, a la desfeta.

De tot això es desprèn d'una manera clara que actualment la independència d'Espanya es troba més amenaçada que mai, i que, per consegüent, per a fer front als plans d'"arranjament" a l'estat de Múnic que existeixen i s'executen ara a les cancelleries, és precis posar en tensió tots els recursos del país i, d'una manera inimitable, aconseguir una major unitat entre tots els espanyols que no volen que Espanya sigui dividida ni desmembrada.

"La invasió—deia el ministre d'Estat, Alvarez del Vayo, en el seu discurs pronunciat amb motiu de la Festa de la Raça—no permet solucions intermitents. El nostre enemic, indiscutiblement, és el feixisme invasor. Una vegada eliminats els estrangers que s'apoderen dels nostres territoris, caldrà les nostres forces i assassinats les nostres dones i infants, entre els espanyols podríem enfrontar-nos amb els invasors, ja amb Hitler i Mussolini, ni transigències, ni transigències, ni transigències! Cap mena d'imposició per part dels "quatre" ni dels "tres"!"

Aquest estat de coses planteja també als nostres combatents, aquests admirables combatents que han vingut a defensar les llibertats de Catalunya junt amb la independència d'Espanya a als fronts de la zona Centre-Sud, impenetrables deures i obligacions. Cal, absolutament necessari, estrènyer més i més la col·laboració cordial amb els germans castel·lans; complir encara més abnegadament com a combatents de llibertat i, sobre tot, compensar que vivim moments greus que reclamen tota la nostra atenció i tota la nostra vigilància.

ELS COMISSARIS SEMPRE ALS SEUS LLOCS

En el més dur del combat estava ell, el comissari de companyia, antiaerista, el seu deure d'oposar la més enèrgica resistència a l'aviació. Una vegada el ferí a una cama; però no es va rendir. El seu lloc, però que els seus companys contrategessin, causà enormement baixes a l'enemic i solament quan la perduda de sang soferta l'obligà a abandonar el seu lloc, donà la seva conformitat d'abandonar el seu lloc, donant el seu lloc a un altre comissari. Abans, de cap manera, mentre tingui al, un comissari ha de quedar sempre al seu lloc, fent les seves feines.

Molts altres comissaris de companyia, sabent també comportar-se magníficament i donant sempre exemple a llurs soldats. Un d'ells, quan l'enemic entrava ja en una posició que havia estat defensada amb valentia enorme, encara es quedà clavats a la màquina, i causà moltes baixes als nostres soldats i aconseguí que recués després.

A la Brigada, quan arribà la Premsa va regnar la tristesa. La notícia fou llegida diverses vegades, com si hom no es pogués creure que era una realitat. Els internacionals eren inconsolables. Deixar Espanya, aquella Espanya que els pertany més que a molts espanyols, els semblava inconcebible. X, que fa molts mesos que lluita a les nostres files, no vol fugir. Diu que ell és més espanyol que aquells que han fugit per no anar al front, i que per tant no vol marxar.

FABULES

La rana que voldria ésser tan gran com el bou.

—Ja hi tornem a ésser?
—No; encara hi som.

ELS COMISSARIS SEMPRE ALS SEUS LLOCS

ELS COMISSARIS SEMPRE ALS SEUS LLOCS

ELS COMISSARIS SEMPRE ALS SEUS LLOCS

ELS COMISSARIS SEMPRE ALS SEUS LLOCS

ELS COMISSARIS SEMPRE ALS SEUS LLOCS

treball

ORGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA (Internacional Comunista)

EDICIO DE MADRID—Any I—N.º 12 — Dissabte 15 octubre 1938 — Preu: 30 cts.

—Abans de comprometre'm més en l'"eix", voldria saber si Hitler, Goering i Goebbels són veritables aris purs.

REPORTATGES DE GUERRA

TITANS DE L'EBRE

Mitja hora després assolim la cresta d'una d'aquelles muntanyes que barren, com un amfiteatre enorme, una vall immensa. Marxem per viranys inversemblants. De sobte, un buit a la roca, uns casolots aixecats damunt parets de pedres i els nostres crits servint de diana. S'acabà la pau augusta d'aquest campament.

El camarada M ens fa els honors de la presentació i de la guerra. Fins creiem que ha volgut preparar-nos una recepció "en gran", car fa un moment que l'artilleria encara no saben distingir la pròpia de l'estranya; tira salves que ara ens n'adonem—produïren tàrgies blaves.

—Pa cinc anys—cinc anys ja!—que haguérem de lluitar el nostre carnet de Joventut i mai no ens hem sentit tan vells ni tan caducs com entre l'Estat Major d'aquest Cos d'Exèrcit i entre les forces que guarnixen aquest front.

Es possible? En l'enorme paradoxa de la vida, resulta normal allò que semblava anormal i vulgar l'extraordinari. Allò que sempre es creia produït.

(Passa a la pàg. 3.)

1934
6
OCTUBRE

"Ja que no ens són lliurats les armes que ens prometeren, romandran a tot dos homes per cada fusell i els que tinguin arma curta. Els que ens quedem, ens cabrà l'honor de defensar el primer baluart de la Revolució a Catalunya."

(Paraules de Jaume Compte, dites la tarda del 6 d'octubre del 1934 al C. A. D. C. I.)

ELS "VOLUNTARIS" DEL FRANCO

Es interessant reproduir aquesta foto precisament quan la República espanyola retira els veritables voluntaris, els únics que per la seva pròpia voluntat han vingut a Espanya a lluitar per un noble ideal.

ELS COMBATENS INTERNACIONALS SON BAIXA...

Per MIQUEL MORA

Emoció dolorosa
La notícia arribà fins els parapets. I allà on feu més emoció és a les brigades on hi han internacionals. Els fusells varen restar quietes un moment i els braços tremolosos cercaren abraçar-se entre si. Era una emoció dolorosa que sentien tots els combatents.

Inconsolable
El doctor Z és inconsolable. Intel·lectual pur, lleugerament matissat per reaccions de tipus sentimental, a Espanya realitza el veritable aprenentatge de la lluita de les idees. A Espanya, ens diu, és on va començar a sentir les emocions més pures i més prodigioses. La seva conversa és un cant.

—Ja hi tornem a ésser?
—No; encara hi som.

(Passa a la pàg. 3.)

—Seguirem endavant en la lluita per la nostra independència!

AL C. A. D. C. I.

Per J. NAVAS

Dijous passat feia quatre anys que tot Catalunya vibrava d'emoció davant els esdeveniments que es preveïen imminentment amb motiu de l'entrada al Govern de la República d'elements feixistes i de les conseqüències que es podien derivar d'aquest fet.

Després de la traïció de Múnic

DESPRES DE LA TRAI-CIO DE MUNICH

L'edifici de la Pau, Ironollia

LES fets van donant-nos la raó. Cada dia que passa hom veu més clar que el conciliabul de Múnic, no solament no ha aportat ni un gra de sorra a l'edifici de la Pau, sinó que ha netejat per a aquest un vidus corrotiu que va minant de manera ostensible i alarmant els seus fonaments.

Les víctimes, naturalment, continuen essent els pobles. I els butxins, més naturalment encara, no solament els dictadors feixistes, sinó també aquells que ho accepten tot, sense escrúpols ni vergonya, sense dignitat ni orgull, sense atesa de miris ni sentiments humanitaris, per tal de mantenir les cistes explotadores i absorbents, i així impedir que les masses proletàries es treguin per sempre més del davant els seus enemics, aquells que precisen de la seva condició d'esclaus per a seguir gaudint de llurs privilegis.

Les promeses d'Hitler no son cap garantia

ALEMANYA, grates a la col·laboració que ha trobat en els caps dels governs de França i d'Anglaterra, ha assolit tots els objectius que s'havia proposat. Si la puerilitat d'algú havia pogut arribar a creure amb la sinceritat del "führer" quan aquest assegurava que després de posseir les regions sudetes ja no demanaria res més, ben aviat s'ha pogut convèncer del seu greu error.

Les exigències formulades en el seu últim punt de Godesberg, Hitler, per a major laietesa de Chamberlain i Daladier, les ha portat a cap amb escreix. Amb el propi consentiment de la Comissió Internacional creada a l'efecte, s'han començats contra Txecoslovàquia més injustícies i més arbitriaritats encara que les que consentien la signatura d'un tractat a Chamberlain al peu del document inamuntat redactat a Múnic.

(Passa a la pàg. 4.)

A ABISSINIA

—Ara serà el moment de demanar a Mussolini un plebiscit af.

BARCELONA

Reportatges barcelonins

ELS INFANTS TAMBE SENTEN LA GUERRA

Per AGUSTI COLLADO

Organitzat per la Comissió d'Esbarjo del Poble de Sant Joan de Vilatorrada...

Combat en plena ciutat

-Pum! Pum! -Pam! Patam! Papapatam! -Bum! Tots aquests trets, to aquest enrenou...

"Bons" i "dolents"

No obstant, el reporter detura el pas i contempla breus moments el combat. A la fi, quan els dos bàndols es mostren fatigats...

Nota sentimental

-Aquei, veu! -ja el meu interu- vat assenyalant un noi que va amb un davantal amb ratlles blanques...

Realitat

He anat caminant. De sobte, quan encara viu en mi el record d'aquells infants, percibo l'angoixa i el trist...

CANT A LA JOVENTUT

Què diu? -Doncs que els pobles deuen disposar d'ells mateixos.

Endavant, hereus de nostra terra sempre avant, jovent adolorat; som ja avui l'orgull i el triomf del nou Món obrer alliberat.

Al Casal de la Cultura ha tingut efecte la inauguració del Saló de Tardor, la qual ha constituït una veritable manifestació de l'art escultòric i pictòric de Catalunya.

EL CINEMA

MARINS DEL BALTIC

Entre les produccions cinematogràfiques realitzades l'any passat, en record dels combats de la Revolució d'Octubre...

EL COMITÈ D'AJUT A ESPANYA D'HOLLYWOOD

Ha Hollywood, la corrent de simpatia per a la República espanyola cada dia adquireix majors proporcions.

TREBALL

Preu de subscripció: 9 pts. trimestre. Es prega a tots els subscriptors trametin les quantitats...

13-EL PROBLEMA DE LES NACIONALITATS

demostració evident d'això consisteix en que el dits dirigents i representants participen de manera voluntaria i entusiasta, junt amb el seu poble, en tots els terrenys de la lluita general per la defensa de la República, de la llibertat i de la independència.

EL 6 d'octubre

(Ve de la primera pàgina.) l'tot seguit d'acabar de llegir-lo començarem a obrir foc de canó i de metralladora contra el Centre. Serien aproximadament les deu de la nit.

Una granada que feu explosió en un dels balcons centrals del primer pis ferí de mort a l'estimat i plorat amic Manuel González Alba, i lleument a un company d'Estat Català, el nom del qual lamento no recordar.

VICENS URIBE

regions autònoms, amb els seus actes no defensen els interres nacionals efectius d'aquestes regions ni el drets i llibertats democràtiques, sinó les restes i escòries de l'aïllament medieval del provincialisme.

ELS COMBATENTS ENS ESCRUIEN

CATALEPSIA DEL PROLETARIAT?

Els fets successius que s'han desenvolupat en els àmbits internacionals en els darrers anys, i els que es produeixen a diari, ocasionant tot el present bullici de problemes plantejats als capitalistes internacionals per salvar llurs interessos sostinguts per un sistema decrepit, ens demostren que el feixisme, guines mans executives de Hitler i Mussolini, es vol ensenyorar d'Europa.

La crisi econòmica d'Alemanya i Itàlia, produïda pel sistema polític i per la manca de matèries primeres aquests països, on la indústria està poderosament desenvolupada, genera amb expansions sobre Estats veïns i rics per naturalesa, per a satisfer les necessitats econòmiques, i al mateix temps, per a conquerir posicions avançades políticament i militarment, i atacar després els Estats més febles.

En la cruenta lluita que ens ha estat imposada als pobles ibèrics hem après a distingir els nostres amics i els nostres enemics. Amics, aquells Estats que desde el principi de la nostra lluita s'han posat dintre la legalitat internacional, ajudant un Govern legítim constituït i agredint per dos Estats; enemics, tots els capitalistes internacionals, i amb ells, els Estats que, almenys anomenats democràtics, han convertit una filigrana internacional per assolir l'estrangulació dels pobles ibèrics i les seves llibertats.

Si ens referim a Anglaterra, no ens podem estranyar de la seva actitud, ja que ella encarna la eterna tradició dels "hords", i els seus governants actuals no són res més que ferms defensors dels privilegis. Però si ens referim a França, veiem que un país que a la seva història hi figuren formes evolucionades contra les tiranies patides, evolucionant-se tradicionalment aquest país com el més ferm baluard de la democràcia, té avui al Poder uns homes que es diuen els seus legítims representants, però que, sota la influència reaccionària d'Anglaterra, estan servint els interessos genuïnament capitalistes, convertint-se automàticament uns traïdors del poble.

I davant de tants atropells i tergiversacions que produeixen tanta sang, dolor i ruïna als pobles d'Espanya i Itàlia, cap preguntar-se si el proletariat internacional es troba en estat d'alello que l'impedeix veure tot aquest evident com càotic estat de coses, perquè cal encara confiar que no li ha esvaït del tot la consciència política i social.

Benvingut BERNET

PERIODICS MURALS

Periòdic mural de la Companyia de Transmissions de la 33 Divisió, en la qual un gran nombre de soldats catalans, junt amb els d'altres terres espanyoles, treballen i lluiten amb un elevat sentit patriòtic per l'alliberament de la República.

SOMNI I REALITAT

La nit n'és arribada. El centinella, amantent a l'aguait de Venèmia El puny, ferm a l'arma. La vista vol esbrinar en la llumonia allò que pogués tramatar la genitoia reixista...

I en aquestes hores de silenci fòrm, ferm al seu lloc, deixa que el pensament volli... I taiment com si un esdevinés el personatge d'un conte de fades, es troba de sobte entre els éssers amats, veu tot el que li parla d'hores llunyanes, hores de felicitat i també de tristot.

Al costat seu veu la mare, aquesta dona que mai sap un el que significa per a nosaltres fins que se l'ha perdut o fins que s'és lluny d'ella. Recorda un els seus consells, sempre plens de raó, les voltes que se l'ha fet enfadar—pobra dona!—, Més, oblidant-ho tot, ella somriu, somriu com solament les mares saben fer-ho, somriu orgullosa de que el seu fill, aquell ballet entremaliat d'ahir, sigui, per atzar de la vida, l'home que avui defensa les llibertats de la seva terra, la independència de la seva Pàtria i el benestar del seus.

Ací, fill meu!—li diu—; no donguis jamai un pas enrera! Sigues digno dels teus avantpassats, que no toleraven ésser esclaus! Ací, Lluita, fill meu, que la Pàtria et necessita! Tu sabràs ésser digne d'ella, si la sort t'escull, tu li donaràs la vida i jo un tros del meu cor... Encara que no pensis amb mi, l'ho perdono; però pensa amb tu llibertat.

Un home sense llibertat és un mort enterrat viu.
Sabem, com sabem tots, perquè lluitem i el que significa per a la nostra vida la victòria, assolida a costa de tanta sang i de tants sacrificis, jamai, per dir-ho que puguin ésser les proves que ens falli passar, deixarem d'ésser dignes d'aquella dona que ens posà al món i d'aquella terra que ens va veure néixer...
La nit seguia callada. El centinella, amantent a l'aguait de Venèmia, El puny, ferm a l'arma.
No! No passarà!

J. ASENSIO MARTINEZ

COMENTARI DE GUERRA

EXERCIT DE TERRA

Després de dos dies de descans, el dia 1 els Invasors recompreruen la seva catastròfica ofensiva pel sector de l'Ebre, atacant, amb l'ajut de l'artilleria i gran nombre de tancs i d'avions, les nostres posicions de Molí de Fariolis i Serra Laval de la Torre, sense altra resultat que les nombrosíssimes baixes que els produïren les tropes republicanes.

En els dies successius, les hordes feixistes han prosseguit llurs furiosos atacs sense que l'abundant material de que disposen ni les tones de metralla llançada contra les nostres línies els permetés assolir els objectius perseguits. Tot el més que aconseguiren foren ocupar algunes cotes, la major part de les quals foren reconquistades per l'Exèrcit Popular en brillantíssims contraatacs.

Les forces lleials, no solament han continuat resistint victoriosament les aliaus faccions, sinó que en diverses ocasions han portat la iniciativa de la lluita, amb resultats francament positius.

Els mercenaris estrangers han sofert gravíssim crebant, engruixint considerablement el crescutíssim nombre de baixes que els està constant les batalles de l'Ebre.

Al sector de Toledo hem reconquerit diverses posicions després de dos avanços que ens han permès modificar les nostres línies un quilòmetre a avantguarda.

A Llewant fou totalment rebutjat un cop de mà enemig a Aceitebren, en la zona de Pavla.

Al sector de Ronales (Guadalajara) les forces espanyoles conquistaren brillantment una cota al nord de Tajuña; efectuaren un avanç de mig quilòmetre al nord de la Serra, i milloraren llurs posicions a la zona de Mocejón.

AVIACIO

La Gloriosa ha tingut brillantíssimes actuacions, tant col·laborant amb les nostres forces de terra, com metraliant concentracions enemigues i bombardejant posicions feixistes. Cal destacar el bombardeig efectuat contra l'aeròdrom de La Cenja, on incendià diversos aparells italiolomans. En combat, aconseguí abatre set Messel-Schmidts, set Fiat, tres bimotors Heinkel i sis aparells que no pogueren ésser identificats, tots els quals, junt amb un trimotor Savoia 81, dos Heinkels i un Fiat que tombaren les nostres bateries antiaèries, sumen vint-i-vuit aparells, sense comptar els incendiats a l'aeròdrom de La Cenja i el que fou focat per les defenses de Barcelona. Nosaltres, en tot aquests dies n'hem perdut cinc.

Els "alemanys" han prosseguit els seus monstruosos crims. Barcelona ha sofert un nou gran nombre de bombardeigs (en un sol dia, cinc). En un d'ells, els avions al servei de la invasió llançaren un centenar de bombes damunt el casc urbà. Les altres localitats víctimes d'aquests salvatges bombardeigs han estat Cornellà, Valcaire, Alcaicant, Sant Vicenç de Calders, València, Denia, Catabell, Silla, Carcaçante, la illa de Menorca, Tarragona, Orltagona, Agulles i diverses altres pobles de les províncies de Lleida i Tarragona i del nord i sud de Catalunya. En tots aquests llocs han produït víctimes entre la població civil, éssent, com sempre, dones i infants en la seva major part.

Al port de Barcelona foren bombardejats els vaïlles britànics "Lake-Genève", "African-Mariner", "Torpehall" i "Votl", i al de València, el "Luzimnach". Per tal de fer més repugnant encara el seu sadisme, els avions del crim tiraren, com una almoina afrososa, uns pens sobre Madrid i Alcaicant, les poblacions de les quals han conegut tots els horrors de la seva brutalitat.

Els combatents internacionals son baixa...

Per MIQUEL MORA

(Ve de la primera pàgina.)
ense melodia a totes les nostres oases. Ens diu que ara no ap com podrà viure sense el nostre sol i sense la llum que envolta les terres espanyoles. On viré un cel tan blau i tan bonic, on sentiré la calor d'aquest poble i com podré remeïr la solitud que es creará etorn meu? Em sembla el més dolent dels sacrificis viure sense la proximitat d'aquest ambient amb el qual he arribat a identificar-me, i que en els dies d'ara és la cosa més agradable de la meua vida. No podré tornar al meu país. Hauré de viure sense que els colors d'Espanya alegrin la monotonia de les ciutats nòrdiques. Oh, quin sacrifici representa abandonar Espanya! Si no fos que és un sacrifici que fem per Espanya ens seria difícil de realitzar-lo...

Internacionals!

A Espanya vam començar a fer la guerra. El nostre esperit, guiat per unes idees, va trempar-se del tot als camps d'Espanya. Es on vàrem veure de prop la mort moltes vegades i on vàrem despreciar-la estimant més que mai la vida. Per la vida lluitàvem. Per la vida de tots. Després de prop de dos anys el Govern de la República es deu obligat a deixar-nos en llibertat. Nosaltres marxarem d'Espanya per disciplina, però continuarem considerant-nos soldats de l'Espanya republicana i defensarem de la manera que calgui i allà on ens també causa nostra.

Sotirem d'Espanya i tornarem a les nostres llars; però la guerra que vàrem començar a fer al costat vostre ens obliga a prodigar-nos font la guerra en defensa de la pau i la llibertat. La causa antifeixista ens ha considerat soldats d'honor i estem obligats a mantenir aquest nom gloriós. Dissortadament els moments obligaran tot-hom a posar a prova el seu temps. Nosaltres podrem mostrar el que hem adquirit lluitant al costat del vostre poble. No volem plorar. L'emoció que sentim és una reacció de fermetat. Si el poble d'Espanya servei un bon record de nosaltres, jo crec que tots els internacionals no el serviran menys de l'heròic poble espanyol. I la nostra satisfacció més gran és que arreu del món se'ns consideri com a bons col·laboradors d'Espanya i amb el títol de lluitadors espanyols...

I hem deixat perquè gaves allò, ell i nosaltres, les llàgrimes ens traïdonaven a tots dos.

EL DRET DE GENTS

Lluís Blázquez.—Hem rebut el teu segon article, el qual publicarem en una de les nostres properes edicions. I molt contents d'haver-te pogut produir una tan gran alegria.

Antón Valero.—Hem rebut la teua lletra del 28 amb un nou article. Estem molt joiósos de que col·laboris amb nosaltres a TREBALL; però, degut als molts articles que tenim pendents de publicació, fins aquest número no ha pogut sortir el primer. El que t'agraïrem és que procuréssis fer-ho una mica més curt i escrit per una sola banda. Cal també tenir compte en que els temes no passin d'actualitat.

Elisao Sanmardi.—Molt agràcies. En el número vinent tindrem la satisfacció de publicar uns fragments de la teua amable lletra.

—A propòsit de plebiscit, Franco demana més reforços.

EL FEIXISME, ASSASSI D'INFANTS

Infants... Heus ací un dels objectius militars predilectes de l'aviació del crim. Sadisme inguulable el d'aquestes hordes italianes i alemanyes, orfes de nobles sentiments, que llencen la seva metralla amb plaer monstruos que veuen edificis que els semblen escoles o estols d'infants que juguen alegrement en mig de carrers i places, allunyats d'aquelles preocupacions que als grans ens imposa la guerra.

Gosen assassinant éssers innocents, aquests éssers que no poden arribar a créixer el perquè els seus germans i els seus pares s'han d'allunyar de la llar per quar a la lluita. Els seus pocs anys no els permet comprendre encara que significa per ells i pel seu esdevenidor el nostre triomf. Es recorden solament que la última vegada que veïeren el pare o el germà els digueren amb continguda emoció que marxaven per defensar-los contra els destijts d'esclavatge de gent estrangera que no parla ni sent com nosaltres; de gent estrangera que ha enviat la nostra terra...

Amh la seva ingènua imaginació no podien comprendre prou clarament el gran abast d'aquestes paraules...

S'estranyen quan senten dir o comentar a les seves mares que l'aviació estrangera ha assassinat molts i molts d'infants a Madrid, Durango, Guernica, Barcelona, Granollers, Badalona, Alcaicant... I per què—es pregunten—s'han de matar a nois com nosaltres... Quin mal podem haver fet?...

Els no saben que pel sol fet d'ésser infants, d'ésser fills d'anfeixistes, ja són odiats mortalment pels invasors italogermans.

I amb aquesta preocupació contemplen moltes voltes, carrosses pel pànic i amb mirada porrosa, les estranyes evolucioncs que els aviadors del crim exhibeixen damunt la seva testa.

Els miren amb por, pensant que no és possible que aquells que no coneixen els puguin voler tan mal.

Mirades que són l'acusació més humana que hom pot fer als aviadors al servei de la invasió pels seus innombrables crims.

Mirades que ells, els aviadors alemanys i italians, no poden veure ni tant poc comprendre, ja que el viure sota el jou d'Hitler i Mussolini els ha immunitzat de tal manera que els ha fet insensibles a tots els sentiments i els ha convertit en mesells, servidors de tirans que per a poguer continuar imperant i esclavitzant pobles es veuen obligats a assassinar milers i milers d'infants.

No és, però, aquest el crim més monstruos que cometen els feixistes invasors. De molt més execrables en duen a terme. El de voitar d'un ambient saturat d'incultura i de gratuïcs i criminals prejudicis a la poventut per a convertir-la en enigma aferrissada de la cultura i de la civilització, en enemics mortal dels germans d'altres pobles.

No aconseguiran, però, els generals traïdors i els invasors de la nostra Pàtria, pervertir i degenerar de tal manera les nostres joventuts generacions. Amb l'estorç dels nostres combatents, ajudats per l'entusiasme i l'el·lecció i sacrifici de tot el poble, es veuran llitres del perill de viure sota les urpes dels dictadors de Roma i Berlín.

Per ells, els nostres combatents aconseguiran un esdevenidor de progrés i llibertat.

I així les nostres germanes, mullers i mares no veuran els seus fills volent pels cels d'altres pobles assassinant a mansalva a innocents criatures, com fan avui els aviadors italogermans.

I així també les nostres germanes, mullers i mares no viuran la gran tragèdia de les dones italianes i alemanyes, que s'afegonyeixen dels seus fills, convertits en monstres pel règim d'opressió i d'esclavatge que els hi ha imposat Hitler i Mussolini.

F. CARRERAS

L'HEROISME DELS COMBATENTS CATALANS

Catalunya sempre ha demostrat, a través de la seva història, que els seus fills han estat dignes d'ella. A través de totes les vicissituds, a través de totes les jornades històriques prenyades de perills, quan les seves llibertats socials i nacionals han estat amenaçades, Catalunya ha dit sempre, amb el seu mot clàssic català: "Present!"

Tanims proves molt recents del què ha estat la nostra lluita catalana, en els moments decisius de les lluites pels llibertats populars. Fou en les jornades de l'any 31 quan el poble, cansat i fastiguejat de portar al seu damunt el règim podrit de la Monarquia, que es posà a l'avantguarda del moviment popular del poble espanyol, i quan encara es trobava l'ex rei traïdor voltat de tots els seus aliauts i de la desapareguda Guardia Civil, el poble de Catalunya, per mitjà d'un dels seus fills, proclamava desde llavors el seu dret a la República.

També en les glorioses jornades d'octubre, quan el feixisme, disfressat de radicalisme, assalta el Poder, Catalunya sent honor al seu esperit de rebel·lió, enarbora més alta que mai la bandera de la llibertat i crida a la lluita a tots els pobles d'Espanya. I vingué el 19 de juliol, i Catalunya, amb molts altres pobles de la resta d'Espanya, aixarà el canonge en poques hores. Des d'aleshores, en tots els combats, en totes les batalles dels diversos fronts de la República, els soldats catalans han lluitat amb un heroisme inimitable i han demostrat sempre la seva abnegació i el seu heroisme. A través dels 26 mesos de guerra, en els fronts d'Aragó, Madrid, Andalusia i Guadalajara, els combatents catalans, coize a colze amb els germans de la resta d'Espanya, han demostrat ésser els veritables descendents de Joan Claris i Rafael Casanova.

No fa pas molts mesos, en les darreres operacions reaccionàries al sector de Guadalajara, i ultimament en els fronts universals, les brigades catalanes han donat proves evidents de la seva valentia, que sobrepassa tots els límits de l'heroisme. Hi ha el fet concret (en el sector de Guadalajara) d'aquell comissari de companyia que, predicant amb l'exemple, després d'explicar als seus soldats el que representava per als catalans el pòguer alliberar un xic als nostres germans del front de l'Est de la brutal embestida feixista, saltà primer que ningú els parapets, caient als pocs moments travessant per les bales del feixisme invasor. Hi ha també el cas d'aquell sargent que, amb les dues cames ssgades per rafagues de metralladores, es trobava encara al seu lloc de combat, i sense deixar anar un sol crit ni una sola queixa pel dolor que forçosament l'hi havia de produir el seu tinent, fins que el seu tinent el va veure comportant-se gha vist premiat ara fent honor a tota la tradició històrica que en els annals de la història posseïx la Catalunya democràtica, la Catalunya de la llibertat.

Ramón ORÓ

EL CORREU
DELS
COMBATENTS

Josep Asuara Boltrán.—Així parlen els bons catalans! La teua suggerència trobem encantadíssima, i per a conservar-la n'omés i veiem dir que abans rebre la teua lletra ja havíem fet moltes encaminades a posar-la en practica.

Article serà publicat.

Juanne Reynés Llorens i Josep Moravall.—Catalunya i la República estar orgullosos de vosaltres. Quan sentiu el lluita com vosaltres, ni Mussolini ni Hitler—no parlem del senyor de Franco—tenen por de venir a robar-nos el nostre territori ni les nostres prenyades llibertats.

Enviem una lletra per correu.

Enviem Izaguirre.—Hem rebut la resposta del "liberi"; però en aquesta edició no és possible publicarla.

El què està en joc per als països agressors a Espanya no és una lluita entre ideologies, sinó la lluita pel predominni en el Món.» (Doctor Negrín)

Ayuntamiento de Madrid

TITANS DE L'EBRE

(Ve de la primera pàgina.)

te d'agonitzament d'experiències i del pes de molts anys d'Acadèmia i "manobres, al nostre país ha sorgit, com un miracle, com a obra de taumatúrgia, de l'entusiasme i la fe de la nostra joventut.

Els nostres comandaments millors, els que amb la seva capacitat i la seva traiesa, han conduït el nostre Exèrcit a assolir les seves majors victòries, són sortits de la nostra joventut gloriosa.

En aquest Cos d'Exèrcit, la història del qual té ja pàgines, admiració de propis i estranyes, exemple inguulable de suficiència militar i de valor, el més vell dels seus alts comandaments, el comissari J. F., no té més de 32 anys; el seu cap militar, R. T., 26, i al seu Estat Major, homes de màxima responsabilitat, la vida dels quals es citi en l'estreta abraçada dels 18 als 24 anys. Capítans coberts de glòria als 19 anys de vida! Comandants que fa poc temps lluitaven en es aules maritimes, catalanes i del Nord, i avui, enfront amb intel·ligents comandaments—professors d'escoles centrals, generals i cabdills—de la facció i de la invasió, els donen lligons pràctiques, magistrals, d'estratègia i capacitat.

No són necessàries insignies, bandes ni uniformes rutilants per a mantenir una moral i una disciplina que cada qual, responsabilitzant el moment i la conducta, s'imposa voluntàriament i fèrria. No sabem qui, junt a nosaltres, és soldat o és cap. L'hora precisa i les circumstàncies justes els destaquen amb tota simplicitat.

Comunica la Brigada X que des de fa mitja hora està aguantant una fort atac d'artilleria—diu un mínyo que després sabem que és el capità de Transmissions, el cap del Cos d'Exèrcit—. La Divisió B no contesta.

Un enllaç de següida. Comunica amb totes les brigades i que es mantenguin en contacte amb nosaltres.

Aprèta el canoneig, el retruny del qual se sent molt a prop. Les nostres bateries repliquen sense parar. La batalla es generalitza en tot el front. Subratllen les explosions artilleres les llargues processons de punts suspensius de les nostres metralladores i fusells ràpids.

Poc després, un mínyo, la simplicitat del qual corre parella amb la serietat de l'instaut, surt del lloc de comandament envers el lloc de combat.

—Guarda'm el torn per quan torni—diu com a comiat a un improvisat cigarro que afaita a ple sol—. D'avui no escapes.

I així, amb una tranquil·litat que admira, desapareix cap a on estan jugant una tragèdia tota la vida i la mort, acompanyat d'un soldat que empunya solament un bastó.

De quina pasta estaran fets aquests homes? Sense tractar-los ni gestos pomposos es juga al primer albur tot el que són i tot el que valen.

—Esteve! Esteve! Ací els tens—cria, sense aixecar-se de la cadira on l'afaiten, un d'aquells capítans, sense insignies ni barba amb prou feines, el mentit del qual ens recorda—perdona, camarada—Primo Carneira—. Anem o veure els teus "xatos" com es porten.

—Carai! Com sempre—repliqua el que respon al nom d'Esteve—. Ja veuràs, ja.

—Esteve! Esteve! A l'aparell. Que et criden. Esteve!

I cap allò desapareix l'aviador al qual el vendaval de la guerra porta des de les terres del Nord.

Hem travessat ara novament el mateix pont que passàrem fa 48 hores. El mateix? Sí; però aquell pas que fou de fusta, amb llistons solts, ara es de ferro, i per damunt seu creuen còmodament columnes de rellevament i canions de proveïment.

De què estarà feta la nostra gent?

Redacció i Administració:
CONDE DE ARANDA, 1, pral.
Imprenta: LARRA, 8, MADRID

DISSABTE PASSAT

no pogué sortir
treball
degut a motius de força major. Vençudes les dificultats existents, tornarà a editar-se normalment, publicant-se, com de costum, cada dissabte

ANÈCDOTES

Un dia, en sortir de la seva casa del carrer de Petritxol, Angel Guimera es troba amb un ballet que feia esforços inútils per a aconseguir trucar a una porta.
Guimera s'apropà a ell i li preguntà:
—Què et passa, menut? Es que vols trucar a algun pis?
—Sí, senyor—contestà el xaval— però no puc arribar-hi.
—Be, home, be; no t'amoinis per això. Quants trucs són?
—Tres i repicó.
El patriarca de les lletres catalanes trucà els tres pics i repicó, i quan tot just acabava de fer-ho, el noieta li cridà tot marxant:
—Fugi, fugi, que ara és quan t'irà una galleda d'aigua!

El mestre Morera, una vegada feu una visita al seu amic Santiago Russinyol, el qual es trobava al llit malalt.
En l'entrevista s'hi trobava la muller del gran artista català, la qual no feia altra cosa que parlar a l'ib lustre visitant de les misèries humanes.

—Pateixo molt—deia ella—; pateixo per això, però allò altre, pel demònia!
Tot d'una, Russinyol s'adreça al seu amic i li diu:
—Be, Emic; encara que malalt, ja també pateixo.

UN GRAN MITING DEL P. S. U. LLUITEM PER LA INDEPENDENCIA D'ESPANYA i PER A AUGMENTAR LES LLIBERTATS DE CATALUNYA

Digué el camarada JOAN COMORERA

DESPRES DE LA TRAI-CIO DE MUNICH

seus concubins. I així, sense més protesta que la que el Govern tseco ha formulat a la S. de N., Alemanya s'ha apoderat de territoris que contenen una població tsecoslovaca de 1.116.000 habitants.

I que les ambicions de Hitler no s'aturen ací hom pot comprovar-ho fàcilment a través de les informacions telegràfiques que faciliten diàriament les agències internacionals, en les quals es va descobrint cada vegada més clarament fins on portarem la seva traïció, i la seva cotardia els representants (?) de França i de la Gran Bretanya.

La dimissió del President Benes

El President de la República tsecoslovaca ha abandonat la seva elevada magistratura. L'ha abandonat perquè per les circumstàncies, i aquestes circumstàncies, contingutament al que hom hagués pogut suposar en el primer moment, han tingut el seu origen a Berlín. Els insults grollers que contra Benes profereix Hitler a Nuremberg i al Palau dels Esports eren a bastament significatius per a fer comprendre que el President de Tsecoslovàquia era per al butri del poble alemany un obstacle que hauria d'entrebarcar la lliure realització de tots els seus plans. Perquè seria innocent i a la vegada estúpid creure que Hitler es dona per satisfet amb l'ocupació dels territoris envaïts; vol — i les democràcies occidentals continuen obint-li el camí per a assolir-ho — que la desmembrada Tsecoslovàquia sigui dirigida per homes d'Estat dòcils al Tercer Reich. D'aquesta manera podrà assolir més fàcilment tots els seus criminals objectius, aquells objectius que per haver-los previst ja el poble tseco, el feu demanar a crits el suïcidí abans que la ignominia i la humiliació a que ràpidament va essent sotmès ara amb tots els desavantatges i agravants.

Malgrat tot, Benes no ha tingut la fermesa que el seu poble esperava d'ell i li exigia energicament en els moments més decisius. L'esperit del primer President de Tsecoslovàquia no es trobava en la resignada actitud de àrrega hora adoptada per Benes, sinó en aquell poble animat de les seves llibertats i gelós dels seus drets que s'aixecava virilment amb una entesa i una decisió a bastament explícites i definides perquè pogués donar lloc a dubtes respecte quina era la seva posició.

Perquè Benes hagués demostrat ésser el veritable continuador de l'obra magnífica de Masaryk i el fidel interpret de les seves doctrines, hauria hagut de fer-se seves i portar-les fins a la fi aquelles paraules al·lucinatòries del vell paladí, en les quals es posava ben de manifest el tremp indòmit de l'home que se sent fort perquè se sap assistit del dret i la raó, ensems que té un àmpli concepte del què és la dignitat: "No em sotmetré mai — exclamava —. Com més pesat i dur és el deure, més imperiosament estem obligats d'acomplir-lo."

"Defensar-se — deia Masaryk — és un dret, una necessitat, un deure." "El tampo volia la guerra, però comprenia que hi havia coses més funestes encara en la vida dels homes i dels pobles. "La guerra — afirmava — és una cosa espantosa, inhumana... Però la guerra no és pas el pitjor que pot caure's al damunt: viure sense honor, ésser esclau, tenir algú de la família en esclavatge, i altres coses encara, són molt pitjors. La guerra és un mal, però la defensa és moralment legítima i necessària."

Benes hauria pogut oblidar aquestes paraules; però el poble tseco, no, per aquell esforçat defensor de les reivindicacions tsecoslovaques i de la Justícia social d'arreu del Món. "Nosaltres descrivim Masaryk el 20 d'agost del 1917, durant la Gran Guerra — lluitem per la independència del poble tseco i eslovac; nosaltres lluitem per la llibertat d'Europa i del gènere humà. La Humanitat no és res de supranacional; és l'organització democràtica de les nacions, de les nacions conscients i civilitzades. Es per això que ens considerem venturosos de poder sacrificar-ho tot pel gènere humà i per la nostra nació, fins i tot la vida i encara més: la vida dels nostres éssers més estimats..."

Genes haurà pogut oblidar aquestes paraules; però el poble tseco, no.

On es el pacifisme de Chamberlain?

SERIA difícil trobar a la Història la figura d'un home que en nom de la Pau hagués contribuït d'una manera tan eficaç a l'engendrament de la guerra. Amb el temps, l'eccepcional nom de Chamberlain serà mateix adhoc per la immensa majoria d'aquells que avui encara creuen que ha aconseguit evitar l'horripilant conflagració, amb la simple amenaça de la qual Hitler ha fet ballar com a titelles les figures oficialment més representatives de França i Anglaterra.

Seria curiós saber si el "premier" britànic, malgrat haver passat tan poc temps d'ençà la fèlida "renúciació dels drets", segueix encara pensant que ha fet alguna cosa a favor de la Pau. A ben segur que aquella amenaça de les vigílies de la signatura del Pacte de Munic va començar a trobar-la d'unes proporcions que ell més que ningú ha fet possible. Gràcies a la seva vergonyosa traïció, l'Alemanya nazi s'aprofita de magnífiques posicions estratègiques cirosament preparades a l'Europa Central, posades en inimitables condicions per l'esforç reiterat del poble tseco durant vint anys de febre creadora.

Chamberlain ha traït Tsecoslovàquia, ha traït el seu poble i ha traït els milions i milions d'antifeixistes que poblen el Món. La seva visió es posa clarament de relleu amb les paraules del dimatí primer lord de l'Al·lialat a la Cambra dels Comuns, quan deia: "Les indicacions rebudes pel Govern britànic demostraven que Alemanya es preparava per a la guerra pel mes de setembre. En vista d'això — remarca — vaig demanar al Govern que exposés fermament la seva actitud i se'n declarà que el poble anglès no lluitaria per Tsecoslovàquia". Una paraula més palésia de la tràgica comèdia que ha vingut efectuant Chamberlain durant les hores més neuràlgiques que ha viscut Europa d'ençà la Gran Guerra, no podrien trobar-la ja. Les acusacions de Duff Cooper desmentirien per complet el Cap del Govern anglès i demostrarien ben clar que no eren res més que una repugnant hipocresia en defensa de Tsecoslovàquia si aquesta fos atacada pels nazis; perquè, simultàniament amb això, aclamava al qui més necessitava tenir de saber-ho, que el poble anglès no lluitaria per Tsecoslovàquia". És a dir, que tots aquells preparatius bel·l·ics, totes aquelles obligacions que recordava i tots els seus actes, en fi, no eren més que un engany, que una burla sarcàstica i el preludi de la traïció que pretenia dispendiar.

El concepte adhoc que diu que "en el peccat hom troba la penitència" és de magnífica aplicació en aquest cas. Chamberlain, en el fons, no ha fet més que fer més poderós l'enemic que no ha de trigar molt a pertubar la Pau del seu poble, aquest poble que el recrimina i li demana la seva dimissió amb notables manifestacions que recorren contínuament els carrers de tota la Gran Bretanya.

A. QUINTANA

Radio Salamanca
"Tots els nostres objectius foren assolits"

RECOLLIRA EL GUANT?

LA REPUBLICA.—I ara, si vols, lluitarem sols.

AJUT A treball

Els combatents catalans de la zona Centre-Sud continuen tractant-nos llus donatius per a la subscripció oberta a profit de TREBALL.

TREBALL agradaix profundament les proves de simpatia de que ve essent objecte, i reitera desde les seves columnes la promesa de seguir dedicant els millors esforços per a vèncer les noques dificultats a que ha de fer front, i que el bon interès dels combatents catalans ajuden a resoldre amb les seves generoses aportacions.

Els donatius rebuts darrerament són els següents:

Suma anterior	699,50
Grup catalans 135 batalló	400
Ramón Costa Jori	50
Francés Castellví	22
Ramón Larray	50
Salvador Doménech	15
Intendencia XXII Cor d'Exèrcit	100
Miquel Macià Caetell	5
552 batalló de la 138 brigada	600
Josep Martí Piqué	50
Total	2.300,50

Espanya és un focus d'amenaques i perills per la pau i ho seguirà essent mentre el plet no es redueixi a un conflicte entre espanyols.

(Del discurs d'ahir del Dr. Negrin)

MENTRE L'AVIACIO DEL CRIM LLANÇA PANS DAMUNT MADRID...

"PROU; VOLEM VIURE I MENJAR!"

NO HO OBLIDIS "CAUDILLO"

► Crida el poble que pateix FAM i ESCLAVITUD en el terreny dominat pel feix ◄

FA uns dies Madrid tornà a veure en el seu cel els monstres de l'aire que en un ahir no molt llunyà tenyiren els carrers de l'heroica capital de la República amb la roja sang de les seves dones, dels seus infants. Aquesta vegada els avions al servei del feixisme invasor no portaven en les seves entranyes els explosius que tantes víctimes innocents porten produïdes i que tant edificis han enderrocat; portaven la burla mordaç, la humiliació exasperant. El poble de Madrid, però, de la mateixa manera que sapigué ofegar amb clams d'odi i de venjança contra el feixisme les llàgrimes que la metralla assassina feu brollar dels seus lacrimals, rebutjà amb la dignitat i l'orgull que els característics de la miserable almoïna amb que pretenien fer-nos veure el que la realitat te cura de desmentir.

Hem viscut masses tràgiques experiències perquè ens costà encara reconèixer el llop a través de la seva disfressa! Què pretenien els repugnants homicides en llençar-nos unes dotzenes de pans? Ens suposaven tan brètols com per a fer-nos creure que ens tenien llastima? Quina llastima ens poden tenir els energumens que un dia darrera l'altre deixen sense vida, amb els cossos horriblement estripats, els nostres tendres fills i les nostres pacífiques dones? Potser ens volien donar a entendre que santen la preocupació de que no patim gana? Què significa, aleshores, les agressions que unes hores abans i també unes hores després cometen contra els vaixelles mercants anglesos que ens portaven els queviures adquirits amb l'ajut del proletariat d'arreu del Món? Intenaven demostrar-nos que el pa que a nosaltres pot mancar-nos a ells els sobra? Imbecils! Aquell mateix dia la propia Premsa fasciosa posava ben de manifest el seu engany, la seva hipocresia, la seva falsetat, les seves maniobres ruïns. "Unidad" de San Sebastián, publicava un article en el qual, no solament exposava la fam que es pateix en el camp faciós, sinó la descomposició de la seva reraguarda, que cada dia esdevé un problema més greu per la banda dels traidors capitanejats pel més traidor de tots. "Prout" — deia aquell article —; volem viure i menjar! No ho oblidis, "caudillo". Espanya no és una turba de patriotes que l'ofereixen el seu homenatge mercantil. Mira els orfes sense llar, les vídues famolenques i les llars buides per sempre. Espanya és això.

En efecte: l'Espanya dominada pels traidors i pels invasors, és la que d'una manera tan eloqüent retrata l'article publicat per "Unidad", i no el que eis "alesnegres" han volgut estúpida i fer veure al poble de Madrid. I el poble de Madrid, com el de tota la República, és el que, a través de totes aquestes vils maniobres, redobla els seus esforços per a acabar amb eis reptils llefcosos que amaguen amb uns pans les bombes amb que han de convèncer-se que no poden afeblir l'elevada moral d'un poble que només pot acceptar el total reconeixement dels seus drets i de les seves llibertats.

Davant una generació immensa que completava de gom a gom la sala de Teatre Tivolí d'ençà molt abans de començar l'acte, va celebrar-se, a Barcelona, el grandios miting organitzat pel P. S. U. de C., en el qual s'eren els as de la paraula els nostres estimats camarades Rafael Vidiella i Joan Comorera.

Un interessant parlament del camarada Vidiella

El camarada Vidiella començà el seu parlament destacant que el camí corregut durant la guerra ha estat ple d'accidents i obstacles, originats per mateixa guerra els uns i per les maniobres dels provocadors i enemics de la República els altres. Per això — diu —, el P. S. U., que és un Partit revolucionari, ha orientat en tot moment la seva política de cara al poble. Remarca que en els primers moments de la guerra, quan tothom creia ja que havíem assolit la victòria definitiva, el P. S. U., per boca del seu secretari general, Joan Comorera, en un gran miting celebrat mes d'agost del 1936, afirmà que la guerra seria llarga i lloga, cosa la qual els fets han confirmat plenament.

En el transcurs de la seva interessantíssima peroració, el conseller de Treball de la Generalitat analitzà els múltiples activitats, desplegades pel P. S. U. durant els seus vint-i-sis mesos d'existència, i demostrà, amb clars i vils exemples, els magnífics resultats obtinguts amb la seva política. Parla de la retirada de les patrulles de control, de la defensa de la llibertat, de la lluita contra els trotskistes, del "putsch" de mitjans de l'any.

Es refereix als problemes que planteja la situació internacional i acaba admetent una càlida salutació a les Brigades Internacionals i als combatents de la República, que ofereixen la seva sang i la seva vida per tal de lluitar-nos dels invasors.

"El camarada Vidiella fou molt aplaudit."

Amb els espanyols podem entendre'ns; amb els invasors i els traidors, jamai!

En pujar a la tribuna el camarada Comorera, fou objecte d'una formidàbil i perllongada ovació.

Començà el seu brillantíssim parlament dient que ens trobem en un dels moments més greus de la nostra lluita, i que per aquest motiu el P. S. U. havia cregut necessari donar a conèixer el seu criteri als treballadors i a tot el poble de Catalunya i d'Espanya.

Després diu que per a comprendre el caràcter de la nostra lluita cal no desvincular el problema interior dels problemes universals, perquè la nostra lluita — afirma — és un dels capítols més heroics i trascendents de la política internacional.

Es pregunta perquè el Món no gaudeix, d'ençà fa anys, de tranquil·litat, i diu: "El factor de perturbació, el factor negatiu que en els nostres dies és el feixisme internacional, ha imposat a la humanitat una nova política: la política plàrata de saqueig i de cinisme."

Demostrea com els plans del feixisme van, de moment, encaminats a lligar França, de grat o per la força, a la seva política, per a aconseguir la qual cosa, és precis dominar Espanya. Senyala a continuació que el gran objectiu final és la U. R. S. S. Afirma, però, que nosaltres al final de l'aventura feixista perquè els pobles d'Occident sabran, al seu degut temps, apartar ben lluny d'ells els homes indignes que avui han venut la dignitat i el futur del seu país per una mentida ficció de pau.

A continuació diu que la nostra lluita senyala el camí a seguir i exposa magnífics resultats assolits amb la consigna de "Resistir!" llançada pel cap del Govern, Dr. Negrin, a darrers de març.

Manifesta que França i Anglaterra no son Chamberlain i Daladier, i llurs pobles i que aquests acabaran per provocar la reacció favorable de la està en l'aním de les masses populars.

Devota uns paràgrafs a la política de reserves, a la necessitat de fortificar al conjunt de problemes que cal resoldre per a crear l'Exèrcit de la Victòria.

Assigura que un dels problemes més fonamentals, potser el més fonamental de tots, consisteix en que tots acabin per comprendre el veritable caràcter de la nostra lluita. Lluitem — diu — per la independència d'Espanya, per la llibertat del nostre territori, per a consolidar i augmentar les llibertats de Catalunya, per a aixecar les masses obreres, camperols i petit burgeses dels nostres països i perquè tinguin dret a regir-se per elles mateixes, tal com desitgen, sense ingerències estrangeres.

Posa de relleu què significa la capitulació i quina classe de subjectes els que han treballat per ella, i diu que solament podem entendre'ns amb els espanyols, però mai amb els invasors i amb els traidors que des de l'estat els ajuden. Què pot haver-hi — es pregunta — que s'oposi a un acord d'espanyols a espanyols, de camperols i camperols, d'obrers i obrers, de petits i gegos amb petits burgesos?

Parla tot seguit de la lluita contra els provocadors, dels problemes del P. S. U. de la reraguarda, de la necessitat d'una política econòmica única, de l'esperit que està donant Catalunya en l'ordre jurídic, dels moviments i els prems, advocant per la creació d'un sol Partit Proletari a tot Espanya, una Central Sindical i un Front Popular, que després més actiu en la seva història, haurà de contribuir a resoldre els problemes polítics que tenim plantejats.

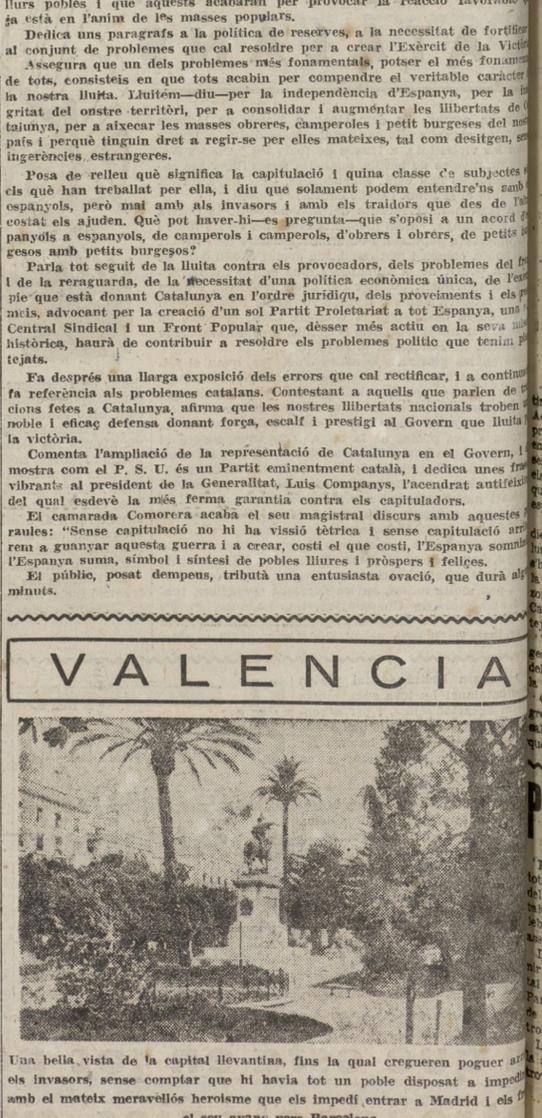
Es després una llarga exposició dels errors que cal rectificar, i a continuació fa referència als problemes catalans. Contestant a aquells que parlen de les cions fetes a Catalunya, afirma que les nostres llibertats nacionals troben noble i eficaç defensa donant forma, escala i prestigi al Govern que lluita a la victòria.

Comenta l'ampliació de la representació de Catalunya en el Govern, i mostra com el P. S. U. és un Partit eminentment català, i dedica unes frases vibrants al president de la Generalitat, Lluís Companys, l'acreditat antifeixista del qual esdevé la més ferma garantia contra els capituladors.

El camarada Comorera acaba el seu magistral discurs amb aquestes paraules: "Sense capitulació no hi ha visió tècnica i sense capitulació no arren a guanyar aquesta guerra i a crear, costí el que costi, l'Espanya sòlida i l'Espanya suma, símbol i síntesi de pobles lliures i prosperos i felices."

El públic, posat dempeus, tribuà una entusiasta ovació, que durà alguns minuts.

VALENCIA

Una bella vista de la capital levantina, fins la qual cregueren poguer arribar els invasors, sense comptar que hi havia tot un poble disposat a impedir amb el mateix meravellós heroisme que els impedí entrar a Madrid i els del seu avanç vers Barcelona.